

(Тинка влиза, задъхана отъ тежината на кофата).

Тинка. Татко, съседката ме помоли да ѝ напълня една стомна съ вода и затова ми даде два лева, какво да купя съ тѣхъ?

Димовъ. (Взира се въ нея, после бавно прокарва погледъ по всички жгли на стаята и го спира върху отдавна непаленото кандило; въздъхва тежко) Тинке, иди купи малко масло, та запали малко кандилото. Да имаме и за Коледа масло да го запалиме. Богъ е милостивъ, ще Му се молимъ, и Той не ще ни остави.

(Тинка повторно излиза. Въ стаята настава за известно време тишина, само отъ време на време се чуватъ охканията на болния. Следъ малко Тинка се връща.)

Тинка. Татко, купихъ. Сега ще запала кандилото.

(Взима единъ столъ, качва се на него и налива масло въ кандилото, драсва кибритъ и го запалва. Чува се пръщенето на горящото кандило. Тинка слиза и набожно се кръсти. Димовъ сжщо бавно надига ръка и сжщо се прекръства.)

Тинка. (Приближава до прозореца) Каква виелица е навънъ, татко! И никой нѣма по улицитѣ. (Взира се продължително презъ прозореца). Татко, едно момче има до нашата стена, то си търка ръцетѣ отъ студа и плаче.

Димовъ. Момче ли казвашъ?

Тинка. Да, татко! Да видишъ само, какъ гледа на всички страни.

Димовъ. Иди го повикай, Тинке, може да е измръзнало. И тука не е топло, но поне е заветъ.

(Тинка излиза и следъ малко влиза заедно съ Добри).

Димовъ (Бавно надига глава) Кое момче си ти, дете, и защо плачешъ?

Добри. (Добре облѣченъ, съ хубаво вълнено шалче около врата му) Азъ съмъ Добри, татко ми е Петковъ, той е началникъ на пощата. Ходихъ у едно свое другарче, но отъ виелицата нищо не се вижда, и азъ се загубихъ. Не знамъ откъде да мина.

Димовъ. Виелицата ще мине, постой малко тука, и после ще си идешъ.

Добри. Но защо стоите въ студено, защо не запалите печката?

Тинка. Нѣмаме дърва, бедни сме, пъкъ и татко е боленъ.

Добри. Нѣмате дърва, защо нѣмате? Ние у насъ имаме много дърва, и печката винаги гори.

Димовъ. Нѣмаме и пари да си купимъ.

Добри. Татко има много пари, азъ ще му кажа да ви купи дърва.

(Навънъ се чува глъчъ. Добри се затичва до прозореца и веднага извиква) Ето татко и майка, тѣ ме търсятъ, но ще отминатъ безъ да ме намѣрятъ.

(Тинка излиза бързо навънъ и се връща заедно съ Петковъ и Ана).

Ана. Синко, изплаши ни! Защо си влѣзълъ при тия хора?